

[Melchior.]

fund på strejkevåbenet i dets forudsætninger og dets virkemidler? I dag er det altså sådan, at nogle få hundrede mennesker uden at yde egentlige personlige ofre kan strejke på en sådan måde, at de ikke primært rammer deres modpart i situationen, men rammer et vældigt udsnit af den danske befolkning på helt tilfældig måde. Jeg minder om den dag, da nogle buschauffører kørte folk på arbejde og kørte børn til skole og så gik hjem ved middagstid, således at børn og voksne kunne trække hjemad. Det er bare en lille del af det.

Da lampen nu allerede lyser og området åbenbart er for stort til i hvert fald af mig at kunne klares på 5 minutter, vil jeg sige, at jeg synes, forslaget peger på ting, som beskæftiger mange mennesker i dag, og som jeg synes vi i sommer eller i næste samling skal tale om og kigge på, ikke med den intention at hindre nogen, der har værdige behov, i at få dem opfyldt. Jeg vil gerne sætte et spørgsmålstegn ved den neutralitet, ministeren siger findes i den nuværende situation. Jeg er lige blevet gjort opmærksom på, at der er et cirkulære, og det vil jeg gerne respektere, indtil jeg får sat mig dybere ind i tingene, men jeg er ikke helt overbevist af ministerens tale om, at der virkelig er neutralitet forbundet med den omstændighed, at samfundet – og det er jo det, der er tale om – giver samme støtte til folk, der er i en overenskomststridig strejke, som til andre. Jeg ved godt, at i vort veludviklede samfund rykker ambulancen også ud til den, der ved egen skyld brækker et ben eller bringer sig i en dårlig situation, vel at mærke hvis det altså sker i vanvare, fuldskab eller andet. Hvis det sker bevidst og på trods af retslige afgørelser og indgåede aftaler, må man uden at være mistænkt for at ville træde nogens vel-færd for nær have lov til at tage dette forslags intentioner op til drøftelse.

Vi kan ikke støtte forslaget. Vi kan ikke være med til at gennemføre forslaget. Både det tidspunkt, det fremsættes på, og den form det fremsættes i, forbyder dette af sig selv, og jeg har forstået, at mit parti i den forrige samling, da folketinget så anderledes ud, har tiltrådt et cirkulære, som gør det svært for os, men jeg vil have lov til at tage diskussionen op på ny.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg var glad for hr. Melchiors sidste ord, og jeg vil meget gerne give hr. Melchior cirkulæ-

ret af 17. december 1976, for deri står også en række af de ting omtalt, som hr. Melchior fremhævede, nemlig denne tilbageholdenhed, der skal vises i disse situationer. Cirkulæret skal blive sendt over.

Tove Jørgensen (DKP):

Det vil sikkert ikke forbyde forslagsstillerne, at kommunisterne ikke kan medvirke til dette forslag. Det eneste resultat, de forhåbentlig opnår, er, at de har givet socialdemokraterne en lejlighed til at pudse deres image lidt op ved ligesom at kunne hævde sig selv igen som arbejderparti. Det kunne nok være nødvendigt efter de seneste tiders dagsordner, der har været udtryk for en gang bal i den borgerlige, ligesom at rehabilitere sig lidt igen over for arbejderne.

Jeg er enig med socialministeren i, at det er i strid med bistandslovens intentioner at indføre sådan nogle regler, som de konservative her ønsker indført, men i øvrigt er det heller ikke rigtigt, som forslagsstillerne siger, at socialministeriets brev af 4. marts i år til Vallensbæk kommune bevirker en fortolkning af bistandsloven, hvorefter det offentlige kan give direkte støtte til den ene part i en arbejdskonflikt, for enten er forslagsstillerne uforvarende kommet til at indrømme, at de eneste, der potentielt kan få brug for eventuel bistandshjælp, er lønmodtagerne, eller også er deres konklusion forkert. Hvis en arbejdsgiver under en arbejdskonflikt ville bede om hjælp på bistandskontoret til at dække sine leveomkostninger, ville en sådan hjælp ikke blive ham eller hende nægtet, forudsat at der kunne dokumenteres trang. Der er altså ikke i loven tale om støtte til den ene part i en arbejdskonflikt.

For det andet tvivler jeg på, at vi her i landet kan ændre lovgivningen efter de rammer, der her lægges op til. Sagen er, at Danmark ifølge bekendtgørelse af 9. juli 1965 har tiltrådt det, der hedder den europæiske socialpagt, der er udarbejdet af Europarådet, og som med virkning fra 3. april 1965 er gældende for vores land. Ved ratifikationsinstrumentets deponering hos Europarådets generalsekretær har Danmark afgivet erklæring om i henhold til artikel 20, stk. 1, b) at ville anse sig for bundet bl. a. af artikel 13. hvori det hedder:

»For at sikre en effektiv udøvelse af retten til social- og sundhedsmæssig bistand forpligter de kontraherende parter sig til: 2. at sikre, at modtagelse af en sådan hjælp ikke medfører